

บทที่ 5

อภิปรายผลและสรุปผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) เพื่อสร้างเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ซึ่งสามารถอภิปรายผลและสรุปผลการวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยในการสร้างเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย การหาคุณภาพของเครื่องมือ และการสร้างเกณฑ์ปกติการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาหาคุณภาพเครื่องมือเป็นนิสิตชาย จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนและผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว จำนวน 30 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 19-25 ปี ($\bar{X}=21$, S.D. 1.19) น้ำหนักระหว่าง 115-220 ปอนด์ ($\bar{X}=143$, S.D.=24.8) แสดงให้เห็นว่าอายุไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะมีการกระจายของข้อมูลต่ำ ส่วนน้ำหนักของ กลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันมาก เนื่องจากการกระจายของข้อมูลสูง ซึ่งอาจเป็นตัวแปรที่ทำให้ได้ผล ในการทดสอบมีความแตกต่างกัน ในเรื่องเกณฑ์ของประสิทธิภาพ และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติการรูกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย เป็นนักมวยไทย ที่ขึ้นทะเบียนขอใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ในส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) ปี พ.ศ. 2546 จำนวน 144 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 15 - 25 ปี ($\bar{X}=19$, S.D.=3.07) มีน้ำหนัก ระหว่าง 100 -130 ปอนด์ ($\bar{X}=118$, S.D.=41) มีสถิติการชกระหว่าง 30-130 ครั้ง ($\bar{X}=70$, S.D. =24.97) แสดงให้เห็นว่าอายุของนักมวยมีความแตกต่างกันไม่มากนักส่วนน้ำหนักและสถิติการชกของกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันมาก ซึ่งมีการกระจายของข้อมูลสูง ในเรื่องของอายุ น้ำหนักรุ่น และสถิติการชกของนักมวย ควรมีการสร้างเกณฑ์ปกติที่จำแนกไว้ตามเพศ อายุ น้ำหนักรุ่น และประสบการณ์ ในการแข่งขันของนักมวยไทย เพื่อให้ได้เกณฑ์ประสิทธิภาพในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน ดังที่พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532 , หน้า 24) ได้กล่าวว่า กลุ่มตัวอย่างที่นำมา

สร้างเกณฑ์ปกตินั้นจะต้องได้มาจากการสุ่มตัวอย่างและสามารถเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษาและเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้น จะใช้ได้เฉพาะกลุ่มประชากรที่ต้องการจะศึกษาเท่านั้น

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์สามารถใช้วัดประสิทธิภาพในเรื่องของเวลาตอบสนองและความเร็วในการออกอาวุธโดยการเตะเฉียงบริเวณลำตัวและการป้องกันโดยการยกเข้าป้องกันได้ดีในกีฬามวยไทย และเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพและมีความน่าสนใจอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวิริยา บุญชัย (2529, หน้า 8-9) กล่าวว่าเครื่องมือที่วัดต้องเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ มีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อถือได้ สามารถนำไปใช้วัดได้ในสิ่งที่ต้องการจะวัด

การหาค่าความเที่ยงตรงตามสภาพของเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลของการทดสอบกับเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับผลของการทดสอบการรุกและรับตามสภาพจริงโดยการทดสอบกับกระสอบทราย โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ให้คะแนน มีค่าเท่ากับ -0.798 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $.01$ แสดงให้เห็นว่า เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรง ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ไคร์เคนดอล (Kirkendal, Greeber, & Johnson, 1980, pp. 77-79) ที่ได้กล่าวถึงระดับสหสัมพันธ์ที่วัดได้ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ว่าควรมีค่าไม่น้อยกว่า $.50$ เมื่อค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ -0.798 หมายความว่า ข้อมูลนี้มีความสัมพันธ์กันในทิศทางตรงกันข้ามในระดับดี คือ ผลการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างที่ทดสอบกับเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเวลาตอบสนองยิ่งน้อย จะมีประสิทธิภาพสูง ซึ่งมีความสัมพันธ์ตรงกันข้ามกับการทดสอบการรุกและรับโดยใช้กระสอบทราย โดยมีผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน คือ ผลการทดสอบมีคะแนนสูง จะมีประสิทธิภาพสูง ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเป็นลบ จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้าม เนื่องจากถ้าได้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญสูง ก็จะทำการทดสอบกับเครื่องมือได้คะแนนสูง (ใช้เวลาน้อย) ถ้าได้คะแนนจากการทดสอบกับเครื่องมือต่ำ (ใช้เวลามาก) ก็จะได้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญต่ำ แสดงให้เห็นว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงเป็นมาตรฐาน สามารถนำไปวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย

การหาความเชื่อถือได้ โดยวิธีทดสอบซ้ำ โดยการนำคะแนนค่าเฉลี่ยของการทดสอบกับเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ในครั้งที่ 1 กับ ครั้งที่ 2 มาหาค่าความสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน มีค่าเท่ากับ $.85$ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $.01$ แสดงว่าเครื่องมือที่ผู้วิจัย

สร้างขึ้น มีความเชื่อถือได้ ซึ่งสอดคล้องกับไคร์เคนดอล (Kirkendal, 1980, pp. 71-79 อ้างถึงใน สมชาย ศรีจำพันธ์, 2538, หน้า 29) ที่ได้กล่าวถึงมาตรฐานการทดสอบความเชื่อถือได้ โดยการทดสอบซ้ำว่าควรมีค่า ไม่น้อยกว่า .60 แสดงให้เห็นว่า เครื่องมือมีความเชื่อถือได้เป็นมาตรฐาน สามารถนำไปวัดประสิทธิภาพของการรูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ได้ตามวัตถุประสงค์

การสร้างเกณฑ์ปกติการรูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย โดยการนำเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักมวยไทย ที่ขึ้นทะเบียนขอใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ในส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) จำนวน 144 คน ผลจากการทดสอบการรูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .148 ($\bar{X} = .99$, S.D. = .148) และสามารถแบ่งระดับเกณฑ์ปกติ เป็น 5 ระดับ คือ ระดับสูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ซึ่งระดับเกณฑ์ปกติ ระดับสูงมาก มีหรือคะแนนที่ปกติที่ 60 - 69 ระดับปานกลาง มีช่วงเวลาที่ 1.14 - .87 วินาที หรือคะแนนที่ปกติที่ ช่วงเวลาที่ .68 วินาที ลงไป หรือ คะแนนที่ปกติที่ 70 ขึ้นไป ระดับสูง มีช่วงเวลาที่ .86 - .69 วินาที 40 - 59 ระดับต่ำ มีช่วงเวลาที่ 1.24 - 1.15 วินาที หรือคะแนนที่ปกติที่ 30 - 39 ระดับต่ำมาก มีช่วงเวลาที่ 1.25 วินาที ขึ้นไป หรือคะแนนที่ปกติที่ 29 ลงไป

แสดงให้เห็นว่า จากการทดสอบการรูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย จาก นักมวยไทย จำนวน 144 คน นักมวยไทยที่มีคะแนนสูง จะค่ามีเวลาตอบสนองของการรูกและรับในการ ตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย มีค่าน้อย (ใช้เวลาน้อย) คือ มีประสิทธิภาพของการรูกและรับในการ ตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย มีค่าสูง ส่วนนักมวยไทยที่มีคะแนนต่ำ จะค่ามีเวลาตอบสนองของการ รูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย มีค่าสูง (ใช้เวลามาก) คือ มีประสิทธิภาพของการรูก และรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย มีค่าต่ำ ตามลำดับ

ประโยชน์ของงานวิจัยและการนำไปใช้

1. ผลจากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ได้เครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรูกและรับในการตะเยียงบริเวณลำตัวของมวยไทย และสามารถนำไปเป็นแนวทางในการวัดประสิทธิภาพของนักมวยไทย ที่มีน้ำหนักระหว่าง 100 - 130 ปอนด์ และอายุระหว่าง 15 - 25 ปี ในเขตกรุงเทพฯ หรือประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับประชากรกลุ่มนี้ ซึ่งทำให้รู้ข้อบกพร่อง และแก้ไขต่อไป

2. เครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในเรื่องที่มีความสอดคล้องกับเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือให้ดียิ่งขึ้น

3. ผลจากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ได้เกณฑ์ปกติการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักมวยไทย ที่ขึ้นทะเบียนขอใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ ในส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) จำนวน 144 คน โดยมีน้ำหนักระหว่าง 100-130 ปอนด์ และอายุระหว่าง 15-25 ปี ซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษาและสร้างเกณฑ์ปกติในรุ่นน้ำหนัก เพช และอายุ หรือกลุ่มประชากรอื่น ๆ ต่อไป

4. ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะได้ประโยชน์ในด้านกีฬามวยไทย ยังช่วยส่งเสริมให้วิทยาศาสตร์การกีฬาของเมืองไทยมีการพัฒนาในด้านวิชาการ และยังเผยแพร่ชื่อเสียงมวยไทยให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น สำหรับบุคคลที่สนใจในเมืองไทยและชาวต่างประเทศ

5. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเรื่องที่มีความคล้ายคลึงกัน จากการสร้างเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย อาจเพิ่มเป็นการตีเข่าและการชกหมัดเพิ่มไปอีก หรือปรับปรุงจากเครื่องจับเวลาธรรมดาเป็นใช้คอมพิวเตอร์แทน

6. ผลการศึกษาครั้งนี้ เป็นแนวทางในการนำเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปวัดผลและประเมินผลนักมวยไทยสมัครเล่น หรือนิสิตนักศึกษาที่เรียนมวยไทย เพื่อเปรียบเทียบกับนักมวยไทยอาชีพ

7. ผลการศึกษาครั้งนี้ เป็นแนวทางในการนำเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปจัดทำโปรแกรมฝึกของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

จากการนำข้อมูลไปวิเคราะห์ สรุปผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

เครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อถือได้ สามารถนำเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ไปใช้วัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 11.5 for Windows ปรากฏผลดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาหาคุณภาพเครื่องมือในครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชาย จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนและผ่านการเรียนวิชามวยไทยมาแล้ว จำนวน 30 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 19 - 25 ปี ($\bar{X}=21$, S.D.= 1.19) น้ำหนักระหว่าง 115 - 220 ปอนด์ ($\bar{X}=143$, S.D.=24.86)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติ เป็นนักมวยไทยที่ขึ้นทะเบียนขอใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. 2542 กับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ในส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) พ.ศ. 2546 จำนวน 144 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 15-25 ปี ($\bar{X}=19$, S.D.= 3.07) น้ำหนักระหว่าง 100-130 ปอนด์ ($\bar{X}=118$, S.D.= 9.41) มีสถิติการชก ระหว่าง 30-130 ครั้ง ($\bar{X}=70$, S.D.= 24.97)

3. ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ ของเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ซึ่งมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน คือเครื่องมือมีความเที่ยงตรง สามารถใช้วัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย และเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพในการใช้ทดสอบนักมวยไทย

4. ค่าความเที่ยงตรงตามสภาพ ผลของการทดสอบกับเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสัมพันธ์กับผลการทดสอบการรุกและรับกับกระสอบทราย 1 นาที โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ให้คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ค่าความเชื่อถือได้ ผลของการทดสอบกับเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการทดสอบซ้ำ มีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. เกณฑ์ปกติ ผลของการทดสอบกับเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับ ในการเตะเฉียงบริเวณลำตัวของมวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักมวยไทยที่ขึ้นทะเบียนขอใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. 2542 กับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ในส่วนกลาง (กรุงเทพฯ) พ.ศ. 2546 จำนวน 144 คน จำนวน 144 คน เป็นนักมวยไทย ผลจากการทดสอบคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .148 ($\bar{X}=.99$, S.D.=.148) และจัดแบ่งช่วงระดับเกณฑ์ปกติ ออกเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ซึ่งระดับเกณฑ์ของประสิทธิภาพ ที่ระดับสูงมาก มีช่วงเวลาที่ .68 วินาที ลงไป หรือคะแนนที่ปกติ ที่ 70 ขึ้นไป ระดับสูง มีช่วงเวลาที่ .86 - .69 วินาที หรือ คะแนนที่ปกติ ที่ 60 - 69 ระดับปานกลาง มีช่วงเวลาที่ 1.14 - .87 วินาที หรือ คะแนนที่ปกติ ที่ 40 - 59 ระดับ ต่ำมีช่วงเวลาที่

1.24 - 1.15 วินาที หรือ คะแนนที่ปกติ ที่ 30 - 39 และระดับต่ำมาก มีช่วงเวลาที่ 1.25 วินาที ขึ้นไป หรือคะแนนที่ปกติ ที่ 29 ลงไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการสร้างเครื่องมือ

1. ในการสร้างเครื่องมือ ควรเลือกใช้วัสดุที่มีคุณภาพ มีความคงทน และราคาไม่แพง มากนัก อาจจะไปหาซื้อตามแหล่งที่มีขายอยู่ทั่วไป
2. ควรจะศึกษาเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือในการสร้างเครื่องมือ หรือสอบถามผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน หากว่าต้องลงมือทำเองทุกขั้นตอน ถ้าไม่มีความรู้จริงอาจทำให้เกิดอันตรายได้
3. การติดตั้งสัญญาณไฟกระพริบ ควรจัดวางตำแหน่งที่เหมาะสม และควรเลือกดวงไฟที่ให้แสงสว่างชัดเจน และมีความแข็งแรง เพื่อป้องกันการระเหิดผลาดของนักมวย ในการทดสอบ
4. ควรมีการจัดทำชุดตัวรับสัญญาณของเป้าล่อเวลาตอบสนองของการรุกและรับสำรองไว้ 1 ชุด เพื่อเตรียมไว้ใช้เมื่อมีการชำรุดเสียหายขณะทำการทดสอบ ซึ่งสามารถเปลี่ยนได้ทันที
5. สายไฟที่ต่อเชื่อมระหว่างเครื่องจับเวลากับชุดอุปกรณ์เป้าล่อเวลาตอบสนองของการรุกและรับ ควรมีความยาวประมาณ 5 - 8 เมตร เพื่อสะดวกในการทดสอบ
6. ควรมีกระเป๋ในการจัดเก็บเครื่องมือ เพื่อสะดวกในการจัดเก็บและเคลื่อนย้าย ในกระเป๋ามีอุปกรณ์ในการซ่อมเครื่องมือ เมื่อเกิดการชำรุด ในขณะที่ทำการทดสอบ เช่น หัวแร้ง ไขสำหรับบัดกรี ตะกั่วบัดกรี สายไฟ หลอดไฟสำรอง และชุดตัวรับสัญญาณเป้าล่อเวลาตอบสนอง ของการรุกและรับ
7. ก่อนและหลังจากที่นำเครื่องมือไปทดสอบ ควรตรวจเช็คดูว่าเครื่องมือมีการชำรุดเสียหายหรือเปล่า และควรจัดเก็บให้เรียบร้อย
8. หากมีงบประมาณมากพอในการสร้างเครื่องมือ ควรจัดทำเครื่องมือที่มีการทำงานโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ แทนเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การสร้างเกณฑ์ปกติผลของการทดสอบกับเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเชิงบริเวณลำตัวของมวยไทย ควรมีการสร้างเกณฑ์ปกติในกลุ่มประชากรนักมวยไทย ที่มีความใกล้เคียงกันในเรื่องเพศ อายุ น้ำหนักรุ่น และประสบการณ์ หรือในกลุ่มนิสัยระดับต่าง ๆ เพื่อจะได้เปรียบเทียบเกณฑ์ของประสิทธิภาพในกลุ่มที่มีความใกล้เคียงกันมากที่สุด

2. ควรมีการนำไปพัฒนาเป็นโปรแกรมการฝึกแบบเป็นชุด ซึ่งอาจใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สั่งงานแทน และควรจะสามารถบันทึกผลของความสามารถในการเตะเลี้ยงบริเวณ ลำตัวได้อย่างต่อเนื่อง

3. เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อวัดเวลาตอบสนอง และความรวดเร็วอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถทำนายผลของความสัมพันธ์จากการแข่งขันมวยไทยได้ เพราะในการตัดสินการแข่งขัน อาจจะมีเรื่องของน้ำหนักอาวุธ อาการของนักมวย หรือการทำให้คู่ต่อสู้บอบช้ำ และอื่น ๆ ที่มีผลต่อการตัดสิน ซึ่งอาจจะมีการเพิ่มเติมตัวค่าน้ำหนักของอาวุธเข้าไปด้วย

4. ควรมีตำแหน่งของเป้าเพิ่มขึ้น เช่น หมัดตรงหน้า สามารถชกได้ทั้งซ้ายขวาในตำแหน่งเดียวกัน หรือมีเป้าด้านล่างและตรงกลาง สำหรับการถีบและการตีเข้า

5. ควรวิจัยโดยนำเครื่องมือไปประยุกต์ใช้ ในกีฬาที่มีลักษณะการต่อสู้ที่คล้ายกับมวยไทย เช่น เทควันโด หรือประยุกต์ใช้ในการให้คะแนนนักกีฬามวยไทยสมัครเล่น และนำไปประยุกต์เป็นเครื่องมือฝึกซ้อมของนักมวยไทย

6. ควรมีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดประสิทธิภาพของการรุกและรับในการเตะเลี้ยงบริเวณลำตัวของมวยไทยให้มีความหลากหลายของอาวุธ และสิ่งเร้าควรมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในขณะแข่งขัน และควรใช้คอมพิวเตอร์มาเป็นตัวสั่งงานและบันทึกผลแทน